

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/76/2015
Identifikačné číslo spisu:	6608207132
Dátum vydania rozhodnutia:	15.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6608207132.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: S. Q., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy trvalé bytom: O.. E. XXX/X, X., o vymoženie 490,27 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec, pod sp. zn. 8Er/85/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2013, č. k. 1CoE/79/2013-54, takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamieta.

Dovolanie oprávneného odmieta.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec uznesením z 29. októbra 2013., č. k. 8Er/85/2008-17 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Exekučný súd po preskúmaní zmluvy o úvere č.6460919 zo dňa 03. 10. 2006, ktorá bola podkladom na vydanie exekučného titulu zistil, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „OZ“). Súd prvého stupňa poukázal aj na smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej uviedol, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasti formulárovej zmluvy o úvere, že spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou v zmysle § 53

ods. 4 OZ účinného v čase uzatvárania zmluvy. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. V dôsledku toho na základe materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu ako neodstrániteľnej prekážky

brániacej vo vykonaní exekúcie okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. O podaní súdneho exekútora, predloženom v zmysle § 30 ods.3 Exekučného poriadku nerozhodoval, nakoľko exekúciu zastavil. V závere odôvodnenia uviedol, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací u znením z 30. septembra 2013, č. k. ICoE/79/2013-54 návrh na prerušenie konania zamietol, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd mal za preukázané, že v danej veci prvostupňový súd na základe predchádzajúceho posúdenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky exekúciu následne nezastavil z dôvodov obsiahnutých v § 45 ods.1 písm. c) ZoRK (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo sa prieči dobrým mravom), preto odvolací súd v tomto smere vyhodnotil námietky oprávneného uvedené v odvolaní ako nedôvodné. V predmetnej veci teda bolo možné s ohľadom na Exekučný poriadok zastaviť exekúciu aj s poukázaním na § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, pretože rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný rozhodcovskom konaní na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola posúdená ako neplatná zmluvná podmienka, pretože bola v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, sa potom nemohol stať vykonateľný (vykazuje znaky nulitného právneho aktu v dôsledku nedostatku právomoci rozhodujúceho orgánu), a preto nemohol byť spôsobilým exekučným titulom.

Odvolací súd konštatoval, že okresný súd pri vydávaní uznesenia č. k. 8Er/85/2008-17 zo dňa 16. 03. 2012 konal s povinnou ako účastníčkou konania (povinná predmetné uznesenie okresného súdu prevzala dňa 27. 03. 2012). Po smrti povinnej (18. 04. 2012) s poukazom na § 37 ods.3, prvá veta Exekučného poriadku však v danej veci niet účastníka konania v procesnom postavení povinného, proti ktorému by bolo možné vykonať exekúciu, nakoľko dedičské konanie po povinnej bolo pre nemajetnosť podľa § 175h ods. 1 O. s. p. zastavené.

Odvolací súd ďalej k návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. poukázal na judikatúru Súdneho dvora, ktorá nepodporuje názor oprávneného s tým, že je vecou členských štátov, aby sa vyrovnali s otázkou, či v konkrétnom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Za tohto stavu odvolací súd takýto návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom uviedol, že súdy: 1. rozhodli nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p. v znení účinnom do 01. januára 2015, ďalej len „O. s. p."), 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), 3. oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), 4. sa v konaní dopustili inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali náležité dokazovanie, 5. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolateľ žiadal napadnuté uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu; zároveň žiadal dovolacie konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnu dvoru EÚ predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 (veta druhá) O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odvolací súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal aj s právnym stavom, ktorý nastal po úmrtí povinnej a otázkou neexistencie účastníka konania v procesnom postavení povinného, proti ktorému by bolo možné vykonať exekúciu, nakoľko dedičské konanie po povinnej bolo pre nemajetnosť podľa ust. § 175h ods. 1. O. s. p. zastavené.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tým istým

dovolaťom - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Oboer/165/2013, 2Oboer/200/2013, 2Oboer/207/2013, 2Oboer/370/2013,

2Oboer/100/2014, 2Oboer/110/2014, 2Oboer/200/2014, 5Oboer/80/2013, 5Oboer/90/2013, 5Oboer/105/2013, 3ECdo/105/2014, 3ECdo/195/2014, 4Cdo/34/2013, 8ECdo/179/2014, 8ECdo/205/2014, 7ECdo/266/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (a to tak vo vzťahu k návrhu na prerušenie dovolacieho konania a vo vzťahu k odmietnutiu dovolania) v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.